Sygn. akt II Ca 192/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Hallada
Sędziowie:	SO Sylwia Kornatowicz (sprawozdawca) SO Elżbieta Piotrowska
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Miejskiej G. - Zakład Gospodarki Mieszkaniowej

przeciwko pozwanym K. R. (1), C. R. , M. R. i R. R.

o eksmisję

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 18 stycznia 2013 roku

sygn. akt I C 741/12

I. ***oddala apelację;***

II. ***zasądza od strony powodowej solidarnie na rzecz pozwanych K. R. (1) i C. R. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt II Ca 192/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Głogowie wyrokiem z dnia 18.01.2013 r. w sprawie I C 741/12 oddalił powództwo Gminy Miejskiej G. – Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej o eksmisję z nieruchomości, położonej w G. przy ul. (...), skierowane przeciwko pozwanym C. R., K. R. (1) i M. R.. Sąd ustalił, że 28.06.1999 r. powód zawarł z K. i C. R. umowę najmu przedmiotowej nieruchomości. Pozwani we troje zamieszkują tam do chwili obecnej, natomiast wskazana jako czwarta osoba pozwana o danych R. R. nigdy nie korzystała z nieruchomości. Na skutek decyzji o wywłaszczeniu z dnia 29.04.2009 r.

własność objętej pozwem nieruchomości przeszła na rzecz Powiatu (...). Z tej przyczyny Sąd Rejonowy stwierdził brak legitymacji materialnej po stronie powodowej, która przestała być właścicielem nieruchomości i nie wykazała, by przysługiwał jej do tej nieruchomości inny tytuł prawny, uzasadniający wniesione powództwo windykacyjne. Natomiast aktualny właściciel, zawiadomiony w trybie art.196§1 k.p.c., nie przystąpił do sprawy.

W stosunku do pozwanej R. R. Sąd Rejonowy odrzucił pozew z uwagi na brak zdolności sądowej tej pozwanej.

Strona powodowa złożyła dnia 27.02.2013 r. apelację od wyroku, opartą na zarzutach naruszenia art.222§1 k.c. oraz art.328§1 k.p.c., a to przez nieprawidłowe uznanie braku uprawnienia gminy do wytoczenia powództwa windykacyjnego oraz niewyjaśnienie podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Skarżący podniósł, że wobec treści pisemnego uzasadnienia wyroku, które nie spełnia wymogów ustawowych, strona powodowa nie zna podstaw rozstrzygnięcia sprawy, toteż wyrok powinien zostać uchylony celem ponownego rozpoznania sprawy. Gmina wskazała ponadto, że w toku procesu sprostowała imię pozwanej R. R., wskazując jako prawidłowe: K., czego Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę.

Strona powodowa złożyła ponadto pismo z dnia 19.04.2013 r., nazwane uzupełnieniem apelacji. Podniosła w nim, że zgodnie z załączonymi do pisma dokumentami (wypisy z ksiąg wieczystych i ortomapa) przedmiotowa nieruchomość położona jest w obszarze dwóch geodezyjnie wydzielonych działek o numerach (...), przy czym właścicielem pierwszej z nich jest Skarb Państwa – Starostwo Powiatowe, a właścicielem drugiej pozostaje Gmina Miejska G.. Tym samym powodowi przysługuje legitymacja procesowa w niniejszej sprawie, a okoliczności te jako wynikające w szczególności z ksiąg wieczystych, korzystających z domniemania wiary publicznej, winny być z urzędu zbadane przez Sąd Rejonowy. Skarżący wniósł o dopuszczenie dowodów ze wskazanych dokumentów z uzasadnieniem, że nie mógł ich powołać w pierwszej instancji.

<u>Sąd Okręgowy zważył, co następuje:</u>

Apelacja nie podlega uwzględnieniu.

Przede wszystkim należy odnieść się do jej treści, zawartej w piśmie z dnia 11.02.2013 r., złożonym 27.02.2013 r., czyli w terminie otwartym do zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego. W uzasadnieniu zawartych w tym piśmie zarzutów skarżący poprzestał w istocie na zakwestionowaniu sporządzonego uzasadnienia jako niewyjaśniającego podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Uzasadnienie to jest wprawdzie zwięzłe i nie powołuje wprost art.222§1 k.c. jako podstawy roszczenia windykacyjnego, jednakże treść tego uzasadnienia nie budzi wątpliwości co do przyczyn faktycznych i prawnych oddalenia powództwa. Sąd Rejonowy ustalił jednoznacznie, że z mocy decyzji administracyjnej z 29.04.2009 r. powodowa gmina przestała być właścicielem posiadanej przez pozwanych nieruchomości i nie mając do niej żadnego tytułu prawnego, nie może skutecznie domagać się jej wydania. Chybione jest zatem z całą pewnością twierdzenie apelującego, iż w świetle uzasadnienia zaskarżonego wyroku powód nie zna podstaw rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać w tym miejscu należy na stanowisko wyrażone przez stronę powodową w toku postępowania w pierwszej instancji, a to w piśmie z dnia 28.09.2012 r. (karta 63 akt), w którym gmina przyznała podniesiony przez pozwanych fakt jej wywłaszczenia co do spornej nieruchomości i wniosła o zawiadomienie nowego właściciela – Powiatu (...) o toczącym się postępowaniu w trybie art.196§1 k.p.c., przewidzianym dla sytuacji, gdy powództwo nie zostało wniesione przez osobę, która winna występować w sprawie w charakterze powoda. Sąd Rejonowy zawiadomienia takiego dokonał, jednakże powiat nie zgłosił przystąpienia do sprawy. Powodowa gmina nie zmieniła w sprawie swojego stanowiska i przy przyznanym (a także wspartym dokumentem) fakcie utraty prawa do przedmiotowej nieruchomości podtrzymała żądanie pozwu. W tych okolicznościach powództwo było oczywiście bezzasadne, o czym słusznie orzekł Sąd Rejonowy, wyjaśniając to w wystarczającym zakresie w pisemnym uzasadnieniu, w którym zabrakło tylko powołania art.222§1 k.c. Dlatego złożona w sprawie z zachowaniem terminu apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Pismo strony powodowej z dnia 19.04.2013 r., poza tym, że złożono je po upływie terminu otwartego dla apelacji, przede wszystkim zawiera nową podstawę faktyczną roszczenia. Do momentu wywiedzenia apelacji strona powodowa przyznawała bowiem fakt braku po swej stronie przymiotu własności nieruchomości przy ul. (...) w G., o której twierdziła w pozwie, że usytuowana jest na działce numer (...). Dopiero w piśmie nazwanym uzupełnieniem apelacji gmina powołała się na swoje wspólne z powiatem prawo własności nieruchomości, wynikające z faktu, że sporna nieruchomość posadowiona jest na dwóch działkach. Oczywiście nieprzekonujący jest argument, że strona powodowa nie mogła powołać dowodów na tę okoliczność w pierwszej instancji, ma to jednak znaczenie drugorzędne. Decydujące jest bowiem w tej sprawie nie powołanie nowych faktów i dowodów (art.381 k.p.c.), lecz zmiana podstawy faktycznej roszczenia, co stanowi zmianę powództwa, niedopuszczalną w postępowaniu apelacyjnym (art.383 k.p.c. w zw. z art.187§1 pkt 2 k.p.c.). W pierwszej instancji strona powodowa domagała się wydania nieruchomości twierdząc, że po wypowiedzeniu najmu przestała być jej właścicielem, natomiast po wydaniu wyroku przed Sąd Rejonowy strona powodowa domaga się wydania nieruchomości w oparciu o twierdzenie o swoim prawie własności do części tej nieruchomości. Apelujący przekroczył więc żądanie pozwu, a przedmiotem rozpoznania apelacyjnego może być tylko to żądanie, które było rozpoznawane przez Sąd pierwszej instancji. Strona powodowa nie twierdziła wówczas, że przysługuje jej nadal prawo do posiadanej przez pozwanych nieruchomości, toteż Sąd Rejonowy, w świetle załączonego do pozwu dowodu z decyzji wydanej 29.04.2009 r., okoliczności tej nie miał podstawy weryfikować.

W takim stanie rzeczy, czyli w sytuacji, gdy apelacja jest chybiona, a w postępowaniu odwoławczym powód zmienił podstawę faktyczną roszczenia, Sąd Okręgowy apelacji nie uwzględnił, o czym orzeczono na mocy art.385 k.p.c. Oddaleniu podlegały też zgłoszone w instancji odwoławczej wnioski dowodowe skarżącego jako dotyczące zmienionej niedopuszczalnie podstawy faktycznej powództwa.

Co do osoby pozwanej R. R. rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest słuszne w myśl art.199§1 pkt 3 k.p.c., a strona powodowa nie pozwała w jej miejsce innej osoby, w szczególności K. R. (2).

Ponieważ strona powodowa przegrała sprawę w drugiej instancji, winna zwrócić pozwanym poniesione przez nich koszty, które przy wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia wyniosły kwotę 60 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego (§6 pkt 1 w zw. z §12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych..).